

**En
sørgelig
ny Vise,**

**Sammenskreven efter min fuldendte
møisommelige Landflygtighed, som jeg
maatte paatage mig fra mit Fædre-
neland, Forældre, Slægt og Venner,
for udøvet utilladelig kiærlig
Omgængelse.**

Forfattet af L. L.

Melod. Skjøn Valbørg etc.

**Paa ny bekostet til Trykken af Ole Olsen
Storkmoen i Størdalen.**

Trondhiem 1786.

1.

Intet Menneske vente sig maae
Bestandighed til at finde,
Ei den, som Solen skinner op paa,
Og haver Forvexlinger inde.
Saa snedig vender sig lykken om.

2.

I Øster Solen sin Opgang gjør,
Den skinner som brændende Lue,
Indtil den kommer om Middag i Søer,
Da er den saa dunkel at skue.
Saa snedig etc.

3.

Nu tændes tit Maanen; nu minkes den af;
Nu bliver der Flod udi Fiære;
Nu blive de Grene fortørret i stav,
Som tilforn Blomster mon bære
Saa snedig etc.

4.

Mig syntes om Morgen en Rose oprandt
Saa hadtelig udi Enge;
Om Aftenen den med Smerte forsvandt
Før Folket det ganger til Genge.
Saa snedig etc.

5.

Jeg græmmes i Sinde, jeg smertes i Agt,
Naar jeg min Skiæbne befinder;
Hvor kan sig Lykken omvende vel snart,
Og falme under Rosens Kinder.
Saa snedig etc.

6.

Min fader var en Provst vel fiin
Over ni Pastorator med Ære;
En Biskops Datter var Moder min;
De havde hverandre saa Kiære.
Saa snedig etc.

7.

Jeg var deres eneste Søn for sand,
Saa hiertelig de mig nydte.
Det første jeg skulde blive til Mand,

Ulykken strax med mig begyndte.

Saa snedig etc.

8.

Efter min salig Faders Død

Jeg raadte mig selv, des værre!

Jeg gjorde det siælden min Svoger bød,

Var oftest min egen Herre.

Saa snedig etc.

9.

Jeg havde til Bogen en god Audients

Til Upsal jeg disputerte;

Saa hellig jeg udi den samme Stad

Studentenes Tal formerte.

Saa snedig etc.

10.

Saa reiste jeg til min Kiær moder hiem;

Med glæde hun mig omfavnte’;

Jeg var hos hende i Uger fem

Stor Trøst hun af mig erlangte.

Saa snedig etc.

11.

Saa kom jeg til en adelig gaard,

Endog jeg det nødig vilde;

Præseptor jeg var der paa tredie Aar;

Min lykke jeg der da forspildte.

Saa snedig etc.

12.

Den Herre yndelig var udi Land;
Han kunde mig vel forfremme;
Saa ofte jeg ham om Dagen fandt,
Han lod sig heel gunstig fornemme
Saa snedig etc.

13.

Han kunde mig hielpe til Kiole og Kald,
Sant andet hved mig monne sømme;
Men ak! jeg kom i saadant et Fald:
Jeg maatte af Landet bortrømme.
Saa snedig etc.

14.

Jeg maatte der slygte om Midnatsstund
I Skov og i vildende Hede;
Jeg frygtede mig saa mangelund,
At de skulde mig oplede.
Saa snedig etc.

15.

En Hest jeg slipte, den anden jeg tog;
Gud veed, jeg var vel bange.
Jeg kan ikke sige hvad Vei jeg drog
De mørkeste Nætter og lange
Saa snedig etc.

16.

Jeg reiste i Dage, jeg reiste i ti,
Den ellefte Dag til Ende.
Kom jeg de svenske Grendser forbi.
Jeg kunde mig selver ei kiende.

Saa snedig etc.

17.

Gud veed mit Hierte da jeg først kom

Den fremmede Stad udi Møde.

Heel ubekiendt jeg vankede om.

Jeg kan ei bekiende min Brøde.

Saa snedig etc.

18.

Mit Hierte det var saa saare beklemmt

Da jeg det Land skulde friste.

Saa lidet et Middel hos mig var giemt

Af alt det Gode jeg misted'.

Saa snedig etc.

19.

Jeg maatte forlade baade Penge og Guld

Samt Klæder og andet mere;

Jeg angrede meest mine Venner saa huld,

Men Moder og Sødskende flere,

Saa snedig etc.

20.

I tænkte vel ikke, at jeg saa brat

Skulde eder berøves af Øie.

Jeg fik ikke Tid at byde god Nat,

Det gjør mig allermeest Møie.

Saa snedig etc.

21.

Nu hvad skal jeg sige, min Sorrig jeg maae

Alt hos mig med Tavshed fordølge.
Gud hielpe mig selver giennem at gaae
De brusende Fiorde og Bølger.
Saa snedig etc.

22.

Min Gud og min Herre du tæller min Flugt
Og samler min Graad udi Falske;
Lad Haabet dog en gang frembringe den Frugt,
Mine modige Taare afvaske.
Saa snedig etc.

23.

Om jeg enskiønt i sørste Confus
Fortrænges i Dag og i Morgen;
Jeg kommer vel en gang med Glæde til Huus
og fange skal Glæde for Sorgen.
Saa snedig etc.

24.

David var længe landflygtig om Land,
Var ofte i Nød og i Møde;
Gud gav ham Spiret omsider i Haand
Gud kan og omvende min Brøde.
Saa snedig etc.

25.

Du, som er stolt, hofmode dig ei,
Den samme kan dig og vel hende,
Som nu er vederfaret mig;
Ulykken kan dig og vel finde.
Saa snedig etc.

26.

De norske Klipper og sneehvide Field
Dem maae jeg besøge saa længe;
Imedens min Lykke den stander paa Held,
Min harpe på Pillerne hænge.
Saa snedig etc.

27.

Mine Ordensbrødre i fremmede Land,
Bekjendte Studenter og Præster,
Gud eder velsigne til Land og til Vand,
Eders blomstende Lykke befæste.
Saa snedig etc.

28.

Far vel mine Venner! far vel! á Dieu!
Morbrødre i Sverrig er inde.
I hvor jeg omvanker paa vildende Øe.
I gange mig aldrig af Sinde.
Saa snedig etc.

29.

Far vel mine Venner! far vel enhver,
Som hver under Sverriges Krone!
Jeg slutter min Vise saadan som den er;
Den synges med sørgelig Tone.
Saa snedelig vender sig Lykken om.